Ч. 17. Четвер 23 січня (5 лютого) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(*З ради державної. — Вибір президента німецкого парляменту. — Справи балканьскі. — Знесене бльокади в Венецуели.*)

Войскова комісия відбула вчера вечером засідане. По промовах кількох бесідників з ріжних сторонництв, в котрих они зазначували становище своїх клюбів супротив нового войскового закона, забрав слово пан міністер кравової оборони ґр. Вельзерсгаймб, котрий заявив, що заряд армії старае ся по можности увзглядните всї підношені послами жаданя. Пан міністер годить ся на вчеркнене з предложеня уступу о покликаню доповняючої резерви. Зменшене войскових тягарів доти неможливе, доки всї держави побільшують свою силу оружну. Дволїтна войскова служба ще не досить розслїджена і в теперішній хвили п. Міністер не може заявити ся нї за нею, нї против неї. В справі численних протестів против угорских жадань, покликує ся п. Міністер на свою попередну заяву. На тім перервано наради. — На нинїшнім засїданю палати послів відбуде ся нарада над внесенем о зміну реґуляміну.

Ґр. Балєштрема вибрано наново президентом нїмецкого парляменту. Той вибір єсть виразом довіря для президента та мимо его деяких похибок, виразом признаня. Сторонництва більшости, хотяй бачили неконсеквенцию в поведеню ґр. Балєштрема супротив социялїстів, однако не хотїли допустити, щоби голос одного дневника, хотяй би такого впливового в Нїмеччинї, як Kreuzztg., мав рішати про упадок президента, котрий вже зі свого уряду стоїть понад партиями. З другої-ж сторони упадок Балєштрема був би в даних услівях посередно сатисфакциєю для социялїстів против цїсаря. До такої манїфестациї не хотїв допустити парлямент.

Берлиньский Local Anzeiger доносить в телєґрамі з Константинополя, що з Македонії надходить дуже богато жалоб на насильства і надужитя турецких урядників. В Македонії увязнено 4000 осіб, з котрих половину випущено за окупом. Дописуватель тої часописи висказує побоюване, що вже в найблизшім часї можуть настати в Македонії грізні розрухи та уважає вибух ворохобнї цїлком певною річию. — Туреччина вислала до амбасадорів справоздане турецких торговельних аґентів в Рущуцї, котрі доносять, що утворило ся сїм нових ворохобничих дружин болгарских і числять 7600 людий. Головним осїдком ворохобників єсть солуньский округ.

Бльокада Венецуелї вже знесена в суботу. Єсть то нагле і несподіване закінчене спору з Венецуелею, що дав причину до прикрих подій нарушаючих міжнародне право. Належить припустити, що нїмецке правительство під напором Союзних Держав стало уступчивим, а ще більше перед загальною опінією, яка поведенем Нїмців незвичайно обрушила ся в цїлій Америцї, а навіть в Анґлїї. Бомбардоване форту Ст. Карльос могло принести Нїмеччинї більше шкоди, як цїла Венецуеля могла дати користи, тож она покинула завчасу свої заборчі забаганки. На забезпечене фінансової претенсиї Нїмеччини і Анґлїї дае Венецуеля, як ґваранцию, 30 прц. митових поборів в Пуерто Кабельо і Ля-Ґуайра. Ті мита буде стягати мішана комісия, в якій інтересовані держави будуть мати своїх представителїв.

Новинки.

Львів дня 4 го лютого 1903.

— В станї здоровля Впреосьв. Митрополита удержує ся поліпшене. Як заявляє др. Озаркевич, горячка у достойного пацієнта вже майже правильна, недуга вирок уступає, а стан загальний вдоволяючий. Коли не наступить якась несподївана комплїкация, то можна надіяти ся вскорі повного виліченя.

17)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(*З анґлійского — Г. Райдера Гаґґерда.*)

(Дальше).

Сеньор не сподівав ся такого числа старих міст і сьвятинь, а менї здае ся, що тота гадка, що він побачить золоте місто, піддержувала его в неодних трудностях і небезпечностях. Єму нїколи не навкучило ся слухати оповідань Маї, а она знов просила его, щоби він розповідав їй про свое житє та про чудеса цивілїзациї. Хоч і як то дивно виглядало, а Мая все-таки подобала більше на дитя нового сьвіта, як на спадкоємницю гордого, але на загин призначеного роду.

— Я вас не розумію, — говорила она иноді; — що вас можуть обходити розвалини та істория людий, котрі так як би вже й померли? Нехай би й так, що они жили колись в блеску і пишноті; але тому вже дуже давно і скінчило ся, а то ми що живемо, живемо і живемо! — і она розкладала руки, як би хотїла пригорнути проміне сонця до свого серця.

— Кажу вам, — говорила она дальше, — що тота моя вітчина, про котру ви так радо розмавляєте, більше нїчого, як лиш велике кладовище, а ті, що в нїй живуть, то як ті духи, котрі роздумують лиш о минувших часах. Ми тото збіже, що доспіле під косу смерти. Як би я могла так робити як хочу, то я би, тим більше, що я молода, покинула би то місто і забрала би з собою ті богатства, які там зложені, бо менї здае ся, що я би могла ними в инших краях зробити богато доброго, та перебувала би, доки менї ще назначено жити, межи таким народом, що мае теперішність і будучність так само, як мав велику минувшість.

Сеньор усьміхав ся на то і казав, що минувшість значить більше, як теперішність, і лїпше не жити, як жити. Мене брав гнїв і я докоряв Маї за єї слова. Она зївнула і звернула на щось иньшого. Не хотїла, видко, слухати того, що я говорив.

Мая лїзе в куеву [1]).

Одного вечера, коли ми вийшли вже були з лїса та перейшли через гори, зайшли ми в якусь пустиню, котрій не видко було краю.

Ми розложили ся під корчем алої, що росла при сподї каменистого горба. Той горб, як то виходило із карти Цібальбая, вкривав якусь підземну водойму, якусь куеву, з котрої Індияни в часї посухи брали воду. Коли Цібальбай і его донька їхали з дому, не потребували шукати тої куеви, бо тодї були дощі і они могли дощівкою заспокоїти свою спрагу. Але тепер вже від кількох недїль не не було й каплї дощу а наш запас води вже вийшов, отже ми рішили ся шукати куеву, щоби з неї набрати води в наші бордюги і напоїти зьвірята, що вже гинули від спраги.

[1]) Куева — іспаньске слово, значить „печера“.

Ми стали оглядати горб зі всїх боків. Вневдовзї знайшли ми між тернистими корчами камінне склепліне, засипане землею. Ми поробили собі кілька смолоскипів із сухого галузя алоя, запалили чотири з них і так старали ся увійти до середини. Незадовго дістали ся ми до печери, в котрій на диво був так великий продув, що аж майже гасив наше сьвітло. За хвилинку станули ми над якимсь закопом. Він спадав рівненько і простїсенько в долину, а подвійний ряд сходів сягав аж до самого споду. Сюди, видко, ходили сотками лїт індияньскі водоноси по води і виходили з нею на гору, бо ступені були дуже витерті. Сеньор пустив камінь в ту криницю і треба було кілька секунд, аж дав ся почути голос від того, що камінь упав на сам спід того закопу.

— Якеж то страшне місце — сказав він. — Менї здае ся, що я би скорше згинув від спраги, як поліз туди.

— А все-таки люди в давних часах лазили туди, — сказала Мая, — бо видите, они тут із сего краю злазили.

— Може мали якийсь шнур, котрого держали ся, — докинув я. — Коли я був ще молодим, то лазив в так само глубокі закопи, в котрих повбивані коли служили за драбину. Але тепер була би смерть менї, бо від такої глубини менї в голові завертае ся.

— Ходїть назад, — відозвав ся Цібальбай. — Як би хтось з нас хотїв туди полїзти, то напевно згинув би. Нема иншої ради, лиш мули мусять терпіти; пять годин дороги звідси єсть став, а там їх завтра напоїмо.

— **Товариство „Труд" у Львові** (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся сезон збільшило персонал своїх робітень добірними фаховими робітницями, так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаємо проте наші робітнї ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівнож поручаємо наші робітнї в виготовлению весільних виправ від найскромнїйших до найвиставнїйших по умиркованій цїнї. — Подаємо також до відомости, що з днем 2-го лютого 1903 отворили ми при нашім товаристві тримісячний курс гафтів, до веденя которого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кождого дня з виїмком недїль і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекция*

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового"** розсилаючи рівночасно взори справоздань до всїх стоваришень заробково господарских, що належать до „Краєвого Союза кредитового", просить о вповнене справозданя і надїсланє „Краєвому Союзови кредитовому" найдальше до 15 н. ст. лютого 1903 в цїли уложеня статистики розвою руских стоваришень заробково-господарских за р. 1902. — Рівночасно звертає ся дирекция „Краєвого Союза кредитового" з просьбою до всїх тих стоваришень заробково-господарских, що до сего часу не приступили ще в члени „Краєвого Союза кредитового", аби зволили приступити в члени того-ж стоваришеня.— *Дирекция „Краєвого Союза кредитового" у Львові* (Ринок ч. 10 І. пов.)

— **За заморюванє дїтий.** Суд в Перемишли засудив жену столяря Банкевича на 8 тиждньів арешту за те, що заморила на смерть приняту на вихованє кількамісячну дитину. Сьвідки доказали на судї, що она рівночасно кормила грудю трое немовлят.

— **Нещаслива пригода.** Дня 29 сїчня с. р. на шляху зелїзничім межи Деренївкою а Теребовлею на дорозї переїздовій кільометр 42·2 наїхав поїзд товаровий ч. 3480 о год. 7 мін. 28 вечером на сани з набором муки. Машина убила одного коня а другого сильно покалїчила. Властителеви, Онуфрієви Сенкову з Говилова не стало ся нїчого.

— **Вісти з станиславівскої епархії.** На конкурс з речинцем до 15. марця 1903, розписані парохії: 1) Вашківцї, черновецкого дек. (по поводу резиґнациї о. І. Лушпиньского поновно), 2) Путилів, сучавского дек. (поновно), 3) Тязів, єзупільского дек., 4) Шупарка, 5) Ворона, тисьменицкого дек. і 6) Плешків, снятиньского дек. — До канонїчної институциї віззвані: оо. Ярослав Билиньский на парохію Помірцї, Бронислав Верґановский на Вільшаницю, тисьменицкого дек., Панталеймон Білоус на Підлуже і Іван Целевич з архиепархії львівскої, на Звинячку, кудринецкого деканата. — Канонїчну институцію одержали оо.: Мариян Крушельницкий на Ягольницю стару і Констант. Ласїйчук на Петрів, жуківского дек. — О Теод. Блоньский увільнений з сотрудництва в Городенцї. — Введені оо: Валериян Луговий (новопост. пресвитер) яко сист. сотрудник в Березові вижнім, Андрей Федик яко прив. сотрудник в Озерянах, бучацкого дек., Волод. Куниньский (новопост. пресвитер) яко сист. сотрудник в Коропцї. Іван Палагицкий яко завідатель в Підложи, Щасний Пацьоровский яко завідатель в Хоросткові, Діонис Білиньский яко завідатель в Тисьменици, Николай Кейван яко завідатель ex currendo Ключева великого, Антін Дмитраш яко завід. в Олешкові, Ізидор Ганкевич (новоп. пресв.) яко прив. сотр. в Мільници, Антін Бучко (новопост. пресв.) яко прив. сотр. в Бариши, Петро Павлюк (новоп. пресв.) яко сист. сотр. в Гостові, Йосиф Проць (новопост. пресв.) яко прив. сотр. в Вербівцї, Володимир Билинкевич яко завід. в Помірцях, Петро Саврій яко завід. в Ромашівцї, Юліян Козловский, яко прив. сотр. в Стрільчи і Юстин Гірняк яко завідатель в Тязові.

— **Крадежі і рабунки у Львові.** Львівскі злодїї не боять ся видко нї пішої, нї кінної полїциї, бо нападають людий по давному. Вчера вечером при ул. Галицкій трох злодюгів притиснуло до муру переходячу туди Дору Раппапорт, жінку приватного урядника і видерли їй з кишенї шкіряну калитку зі срібним окутєм, вартости 10 К. і з готївкою 3 К. 20 с. Одного з тих злодїїв арештовано, але товариші втекли з грішми. — На шкоду Мариї Беймової, при ул. Домбровского, вкрадено з куфра в сїнех: футро, шовкову сукню і пелерину з горностаїв, вартост 600 К.

— **Знов велике спроневіренє.** П. А. Мокрицкий, львівский різник і радний міста, дав вчера полїциї знати, що єго інкасент Генрик Пордес, позабиравши від дрібних торговельників мяса, а закупників п. Мокрицкого, гроші в загальній сумі около 6000 К. утїк вчера зі Львова. За Пордесом вислано телеґрами на всї сторони.

— **Страшний сон.** З Атин доносять про таку подію: Якийсь селянин в грецкім селї Кератія мав від кольких днів якісь страшні сни. Що ночи показував ся єму якийсь дух і взивав єго, щоби він капличку сьв. Томи положену в самій серединї села очистив з румовища. Капличка тота недавно тому погоріла, а серед єї почорнїлих від диму стїн аж лячно робило ся. Селянин той, чоловік вже старий, взяв ся остаточно очищувати капличку, а коли дійшов аж до великої плити камінної, на котрій спочивав вівтар, побачив яму, а в нїй кістяк з якогось чоловіка. Єго взяв великий страх і він вибіг на улицю, а стрітивши там случайно жандарма, розповів єму, що стало ся і повів до каплицї та показав кістяк. Коли чутка о тім розійшла ся по селї, люди пригадали собі, що богато лїт тому назад якийсь селянин з того самого села, з котрим Контсоколіос, — так називав ся той старий, що мав страшні сни — жив в незгодї, десь нараз щез і що тодї підозрівано Контсоколіоса, що то він убив єго. В н.слїдок того підозріня арештовано Контсоколіоса і відставлено до арешту.

— **Процес о 800-міліонів спадщини.** З Парижа доносять, що там спілка зложена зі 150 осіб, котрі називають себе потомками помершого в 1793 р. Француза Едварда Боннета, подала петицию до парляменту, щоби правительство в дипльоматичній дорозї допомогло їм видобути від анґлїйского фіскуса спадщину по тім Боннетї. Бонне був корабельником і мав в Індиї та на Мадаґаскарі величезні скарби — він був навіть якийсь час королем одної части Мадаґаскару. Єго майно мало припасти на єго сина, котрий остав був у Франциї, але що син

Ми вийшли з печери, раді, що побачили знову сьвітло боже, бо мимо великого продуву, було там так горячо, що аж не можна було віддихати.

Цібальбай вернув до табора, а ми взяли ся микати пашу для мулів. Але незадовго ми втомили ся і зачали балакати та подивляли величавий захід сонця. Нараз почув я, що Мая відозвала ся:

— Урвіть менї, друже, онту цьвітку, я би закосичила ся нею.

Она показала при тім на білїсенький як снїг цьвіт кактуса, що виростав між скалами.

Сеньор поліз на то місце і витягнув руку, аж нараз вчув я, як він крикнув і кинув собою.

— Що тобі стало ся? — спитав я. — Чи ти може вколов ся, чи скалїчив руку? — Він не відповів нїчого, але очи зробили ся єму великі від страху і він показав на щось сіро-го, що посунуло ся помежи камінєм, а коли він показував, побачив я на єго руцї червону пляму з крови. Мая побачила єї також.

— Вас якась змия вкусила — крикнула она на смерть перепуджена, і заким я ще міг зміркувати, що она хоче робити, прискочила она до него, вхопила єго за руку і притулила уста до рани.

Він хотїв вирвати ся, але она держала єго з цїлої сили. Відтак віддерла кусень полотна зі своєї одежі і підвязала руку повисше рани так сильно, що цїла рука аж посинїла.

— Яка то була змия? — спитав я.

— Тота сїра, від котрої смерть, коли вкусить — сказав він і додав: Чогож ви так перепудили ся, Мая? Я знаю спосіб, котрий помагає. Ходїм борзенько до табору.

За дві мінути були ми вже там, а сеньор вхопив острий ніж і порошницю.

— Ну, друже — сказав він, подаючи менї ніж — ріж глубоко, бо від того зависить житє і смерть, а для бючок нема нїякої небезпечности.

Цібальбай держав сеньора за руку, а я зарізав два рази в тїло. Він анї не скривив ся, але Мая на голос заплакала. Коли кров перестала плисти, насипали ми на рану пороху і підпалили. Дим з пороху бухнув високо в гору а рана зробила ся чорна, згоріла на вуголь.

— Позаяк не маємо коняку, то нема иншої ради, лиш треба чекати — сказав сеньор і силував ся усьміхнутись, але Цібальбай добув з одного мішочка грудку куки.

— Їжте то — сказав він — то лїпше, як огненна вода.

Сеньор взяв кусничок і з'їв але зараз по тім, як би єго спаралїжувало, бо горло єму стягнуло ся а повіки запали на очи як би від превеликої утоми. Мимо нашої помочи струя імила ся єго. Ми взяли єго длятого попід руки і стали єго водити, та все єму говорили, щоби він не давав ся смерти.

— Буду робити, що зможу — сказав він слабим голосом; відтак почав говорити як би з горячки і повалив ся на землю.

Мене взяв ся нечуваний страх, бо я побоював ся, що він згине, а заразом взяла мене й велика злість, що не можу нїчого вдїяти, щоби не дати єму загинути. То моє огірченє випустив я на Маю.

— То ви тому винні — сказав я.

— З вас лютий чоловік — сказала она на то — і говорите так лиш длятого, що мене ненавидите.

— Може я й лютий — моя панночко. Але чи не були би й ви люті, як би ви видїли, що ваш приятель, котрого любите, гине через дурноту якоїсь женщини.

— Не вжеж ви однїсенький, що може любити? — прошептала она.

— Коли не зможемо розбудити білого чоловіка — відозвав ся Цібальбай — то він згине.

— Ох! встаньте! — крикнула Мая повна розпуки і притулила уста сеньорови майже до самого уха. — Они кажуть, що то я вас убила. Встаньте! Встаньте!

Він нїби чув еї, бо хоч єго повіки не підняли ся, то він усьміхнув ся і заговорив слабим голосом: Попробую. — Відтак встав при нашій помочи і став заточувати ся як пяний. Так заточуючись перейшов тричи ту коротку дорогу, котрою ми перед тим ходили, а відтак впав знову на землю. Ми зложили єму руки на груди і чули, як в нїм серце щораз слабше било ся, аж наконець нїби таки зовсїм перестало бити ся. Але нараз, коли ми вже стратили були всю надію, серце в нїм зачало знов сильнїйше бити, а на цїлім тїлї, що доси було сухісеньке, виступив студений піт.

— Я гадаю, що білий чоловік буде жити; переміг в собі отрую — сказав Цібальбай спокійно, а я почувши ті слова дякував Богу з цїлої глубини серця.

Ми поклали єго відтак на розвішену сїтку і вкрили хустами. Наконець він перестав потити ся. Отруя вийшла з потом з него.

Так спав він може добру годину, аж нараз слабим голосом попросив води. Ми подивили ся зажурені одні по других, бо не мали вже анї каплї і не знали, що єму сказати. Він стогнав і мовчав через хвильку а відтак відозвав ся:

— Було би лїпше було, як би ви були менї дали вмерти від отруї, бо спрага так мене мучить, що не можу видержати.

— Може би ми спробовали полїзти в куеву? — відозвала ся Мая.

— Годї — відповів єї батько. — Ми би всї там позабивали ся. Лїпше щоби один гинув як четверо.

— Таки так — повторив сеньор. — Годї; лїпше щоби один гинув як четверо.

— Тату — сказала Мая — возьми найлїпшого мула та їдь до ставу, коло котрого ми мали завтра спочивати. Місяць сьвітить, а коли добре піде, то можеш за вісім до девять годин назад вернути ся.

— То нїчо не поможе — сказав сеньор слабим голосом. Без води не зможу так довго жити, менї цїле горло висохло від горячки.

не міг виказати ся паперами, то майно єму не видано, аж тепер єго потомки і свояки єго батька виточили процес анґлійскому фіскусови. В петициї поданій до парляменту, обчисляють спадкоємці ціле майно на 800 мілїонів франків.

— **Загадочна смерть.** Із Старого міста доносять про таку подію: Властитель фільварку і пропінатор в Торчиновичах Хаїм Герш Шрекінґер вибрав ся був ще 13 м м. залагодити якусь орудку і повернув домів, а всякі пошукуваня не довели до нічого. Аж в понеділок дня 20 м. м. знайшли єго в лїсї недалеко села Волї Кобляньскої неживого. Суть деякі познаки, що Шрекінґера убив хтось із мести. Трупа відставлено до шпиталю в Старім місті, щоби комісия судова орекла, якою смертию нещасливий згинув.

— **Помер** Денис Молчковский, лїкар в Галичи, помер по довгій а тяжкій недузї в 49 р. житя в домі свого брата о. Леонида Молчковского в Стінці коло Золочева

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 4 лютого. Великий страйк кравецких робітників вчера покінчив ся, бо прийшло до згоди межи майстрами а помічниками.

Льондон 4 лютого. Про недугу короля Едварда доносять, що то має бути інфлюенца. Король два або три дни буде мусїв полежати в ліжку.

Альжир 4 лютого. Вчера вибух тут великий пожар. Погоріли бюра ґубернаторских урядів разом зі всїми актами. Шкода значна.

Копенгаґа 2 лютого. Жена шведского наслїдника престола так хора на очи, що лікарі побоюють ся, що може отемнїти.

Надіслане.

Виданя

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. І. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. І. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Грімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (третє цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка история педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. І., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дїтий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дїтям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дїтий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок** оповіданя І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***МартаБорецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покараня Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 дїях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки,** Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. в р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл видїлових, а „Огород шкільний" порученнй до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Науквого Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

Цібальбай здвигнув плечима, бо єму також здавало ся, що то не придасть ся до нічого, але єго донька обрушила ся і сказала:

— Чи ти поїдеш, чи менї іти?

Він тодї замуркотїв щось собі під носом і пошов а за кілька хвиль вчули ми тупіт мула.

— Не лякай ся — сказав я відтак до сеньора — то отруя так тебе висушила, але від спраги так борзо не згинеш, а до того она й вскорі попустить. Коби ми так могли тобі що дати на спане!

Через якийсь час лежав він зовсїм спокійно, але із судорогів єго лиця та рук могли ми зміркувати, як тяжко він страдав.

— Мая — відозвав ся він наконець — може би ви де пошукали студеного камінчика і вложили менї в губи?

Она пішла шукати і знайшла якийсь, а він ссав єго, але відтак він випав єму з губи і був такий сухий, як і перед тим, коли ми єго вложили. Опісля став він говорити з горячки всїлякими мовами.

— Чи з вас чорти, чи що? — спитав він. — Чи хочете, щоби я задля одної каплї води на смерть замучив ся? Чогож стоїте та дивите ся на мене! Майте милосердиє. Дайте менї води напити ся.

Якусь хвильку ми то видержали, а менї здає ся, що наша мука була більша як єго — відтак встала Мая і подивила ся на єго лице. Оно було запало ся, як по тяжкій недузї. Груби, чорні підкови поробили ся під єго синїми очима, а на єго губах показали ся пятна крови.

— Вже не видержу — відозвала ся она охриплим голосом; пильнуйте вашого приятеля, дон Іґнаціо.

— Правду кажете — відповів я — то не для женщини. Ідїть та положіть ся спати. Збуджу вас, коли менї вас буде потреба.

Она подивила ся з докором на мене і пішла мовчки. Відтак сїла десь під корчем і стала думати, придумувати — она то менї опісля розповіла. Була переконана, що сеньор не пережиє ночи, скоро не дістане води, а її тато міг що найскорше вернути ся зі всходом сонця. Він вмирав, а її житє мусїло би також піти з ним до гробу, бо она відчувала, що єго любить. Коли не стане ся якесь чудо, то він вскорі згине, а її серце пукне. Лиш одно могло єго врятувати — єго і її — вода. В глубині горба, лиш на кілька кроків далеко було напевно води подостатком, але хто би зважив ся туди полїзти. Она була молода і зручна і з малку була то радість для неї лазити по небезпечних місцях на мурах пірамід в місті серця. Нїколи, навіть на найвисшім місци голова її не завертала ся. Длячогож би то мало якраз тут стати ся, де розходило ся о житє чоловіка, котрого она любила? А як би она й упала, ну, то й так все одно, бо колиб він мусїв умирати, то і она не хотїла жити.

Мусїла конче то спробовати.

Отже взяла ся борзо до дїла. Я стояв коло сїтки і молив ся до Бога, щоби він лишив при житю мого приятеля. Він лежав передомною і стогнав, коли она пишком підійшла, щоби ще раз на него подивити ся.

— Я гадала, що ви єго любите — відозвала ся она нараз до мене — але я вам кажу, що ви не знаєте, що то любов. Коли ще буду жити, я, тота, котрою ви погорджаєте, то я вас навчу, дон Іґнаціо.

Я не зважав на її слова, бо они здавали ся менї безглузді.

Відтак пішла Мая, так, що я її не видів, до того місця, де стояли мули. Взяла кресиво і губку, ужиско і бордюґ на воду з невиправленої шкіри, котрий перевісила через плече та побігла як тота серна через пустиню. При входї до куеви підоймила ті смолоскипи з алоя, котрі ми покидали, запалила одну і полїзла крізь низький отвір.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телєфона число 569).